

2 juni 2024

(Sacramentszondag)

Didier Croonenberghs o.p.

Er is iets dat me vaak opvalt als ik koppels op de weg naar hun huwelijk begeleid. In veel gevallen ontbreekt het hen namelijk echt aan diep nadenken over de manier waarop ze met elkaar communiceren. Als voorbeeld dit stukje banale dialoog ...

“Ja, ik heb het je gezegd”.

“Nee, dat heb je niet”.

“Ik heb het je gisteren in de auto verteld”.

“Ik heb je al gezegd dat ik niet naar je luister in de auto...”.

In onze steeds communicatievere wereld praten we paradoxaal genoeg steeds minder... met elkaar! We gaan minder echt in dialoog. Moeten we ons niet meer afvragen hoe we de communicatie aangaan, op welke manier we met elkaar praten? Er is een naam voor:

metacommunicatie. Dat is het vermogen om te communiceren over de manier waarop we communiceren. *Metacommunicatie* nodigt ons uit om een stap terug te zetten, om zo perspectief te krijgen op wat er in een relatie gebeurt. Misschien is dat wel waar de viering van vandaag ons toe uitnodigt: onszelf afvragen wat ons elke zondag samenbrengt. Op dit feest van het lichaam en bloed worden we uitgenodigd om even stil te staan bij wat ons *echt voedt*, en wat ons elke zondag, bij elke eucharistie, samenbrengt.

Maar hoe kunnen we dit sacrament vandaag begrijpen?

Vandaag wil ik me richten op één klein aspect van wat we elke zondag vieren. Er zijn er nog veel meer, maar ik wil er slechts één uitlichten... Weet u, ons leven is een ritueel. Het is als een ritueel. Het bestaat uit rituelen. Maar wat is een ritueel of rite? Het is een vastgelegde

en herkenbare handeling die kan worden *voorzien*, die ons in staat stelt onszelf gerust te stellen tegenover wat we *niet kunnen voorzien*. Het is een voorspelbaar gegeven. Ons leven is gebouwd op rituelen. Sommige zijn onbewust en mogen of kunnen niet veranderd worden. Een rite die anticipeert op de toekomst, stelt ons gerust tegenover de onzekerheid van het leven en onze enige zekerheid hier op aarde namelijk dat ons pad op een dag zal eindigen... De rite haalt ons uit de tijd, door die te voorspellen... Het klinkt misschien theoretisch, filosofisch, maar het is diepgaand... De rite brengt eeuwigheid in onze tijdelijkheid...

Maar beleven we dat ook zo? Laten we eerlijk zijn: ons leven is soms net als onze vieringen ! Ze kunnen stereotiep zijn, beleefd worden als een eenvoudige reeks handelingen die moeten worden uitgevoerd. Te lang. Te koud. Te traag. Dan voeden ze ons niet. Is dat niet net als ons leven? Hoeveel mensen op hun werk, of in hun gezin, doen niet ook dingen alleen maar op een lege ritualistische manier, uit plicht in plaats van uit liefde? In werkelijkheid herinnert het feest van vandaag ons er *niet* aan dat we meer leven aan onze eucharistie moeten toevoegen —ook al is dat heel belangrijk— maar vooral dat we eucharistie aan ons leven moeten toevoegen. Duidelijker gezegd: de eucharistie beleven in de banaliteit van ons leven. Niet om de Eucharistievieringen *levendiger* te maken... maar om de Eucharistie *in onszelf te leven!*

Dit is de paradox van een Eucharistie als ritus!

Het is altijd een beetje hetzelfde...

Maar het brengt vanuit een rijke inhoud steeds nieuwe hoop!

Daarom spreekt Marcus over het feest van het ongezuurde brood!

Het vieren van de Eucharistie dompelt ons niet onder in het verleden, maar opent ons juist een toekomst. Inderdaad, het brood dat Jezus nam was ongezuurd brood. Inderdaad, zuurdesem is dat stuk oud brood dat in het deeg wordt toegevoegd om het te laten groeien. Dit is het zuurdesem van de Farizeeën: oude tradities, oude riten die we absoluut willen handhaven, willen behouden... Het zuurdesem is het verleden —soms pijnlijk— dat weer tot leven wordt gebracht... Het brood van de Eucharistie is zonder zuurdesem: het stelt ieder in staat

zich te bevrijden van zijn verleden. Eucharistie vieren is zeggen dat het mogelijk is om het verleden niet te herhalen. Dat het mogelijk is om te vergeven. Om in een echt ongehoorde toekomst te geloven!

De eucharistie is er niet om ons achteruit te trekken, maar ons vooruit te duwen. Om tegen hen die we liefhebben te zeggen: *“Neem, dit is mijn leven. Ik geef het aan jou. Uit liefde”*. *“Dit is mijn lichaam, het werkelijk symbool van mijn leven gegeven voor jullie.”* Amen.